

Arrest

nr. 293 601 van 1 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Telly MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 22 augustus 2023 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Telly MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juli 2023 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in België in.

1.2.Vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekende partij reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 13 juni 2023.

1.3.Op 24 juli 2023 worden de Kroatische autoriteiten verzocht verzoekende partij terug te nemen in het kader van de Dublin III-verordening. Op 7 augustus 2023 stemmen de Kroatische autoriteiten in met het terugnameverzoek op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-verordening.

1.4.Op 22 augustus 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S. (..)

voornaam: I. (..)

geboortedatum: 01.01.2001

geboorteplaats: Hewad

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S., I. (..), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 13/07/2023 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 13/07/2023 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Kroatië op 13/06/2023.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 19/07/2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde verder dat zijn neef, zijnde S., S. M. (..), ongeveer 25 jaar oud, in België verblijft en erkend is (OV xxxxxxxx). Het gaat om een meerderjarig familielid met wie hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Verder maakte hij melding van een neef die in Duitsland verblijft en erkend is. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij wel een kopie van zijn taskara met nummer xxxxxxxxx en een kopie van zijn politiekaart, met nummer xxxxxxxxx, neer.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan een vijftal dagen voor de val van het land verlaten heeft. Hij verklaarde dat hij naar Iran vertrokken is, waar hij ongeveer een maand verbleef en wachtte op signaal van de smokkelaar. Hij verklaarde dat hij vervolgens naar Turkije gereisd is, waar hij ongeveer achttien maanden verbleef en werkte in een textiel fabriek in Istanboel. Omwille van de deportaties in Turkije reisde hij vervolgens via Bulgarije en Servië naar Bosnië, waar hij ongeveer een maand verbleef in een centrum omdat hij ziek was. Hij verklaarde dat hij daarna via Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België gereisd is, waar hij op 11/07/2023 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij van België houdt. Hij stelde dat de mensen er goed en vriendelijk zijn. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij niet van het land houdt. Hij verklaarde dat Kroatië geen leuk land is, dat hij er slecht behandeld werd en niet goed opgevangen werd. Hij gaf aan dat de omstandigheden er slecht waren en dat er weinig eten was.

Op 24/07/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Zij stemden op 07/08/2023 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 07/08/2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties

besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (“Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations”, p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de

Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 07/08/2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij van België houdt. Hij stelde dat de mensen er goed en vriendelijk zijn. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij niet van het land houdt. Hij gaf aan dat Kroatië geen leuk land is. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

In dit kader wensen we eveneens te benadrukken dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene

voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er slecht behandeld werd. Hij verklaarde dat hij er niet goed opgevangen werd, dat de omstandigheden er slecht waren en dat er weinig eten was. We dienen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaring van de betrokkene.

We benadrukken ook dat betrokkene de omstandigheden niet verder staafde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Kroatië tegen zijn wil genomen werden. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij in Kroatië geen asielaanvraag indiende, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Verder wensen we op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2022 update", laatste update op 26.06.2023, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", p. 53). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn.

Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA, p. 53).

Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië niet goed opgevangen werd. Hij gaf aan dat de omstandigheden er slecht waren en dat er weinig eten was. Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-

rapport aan toont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pp. 87-88). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Deze twee centra hebben een totale capaciteit van 740 plaatsen (AIDA, p. 86). Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 88).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2022 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, pp. 25-27). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat in Kroatië een onafhankelijk orgaan opgericht werd in de zomer van 2021 om de situatie aan de grens te controleren (AIDA, p. 33). De activiteiten van dit orgaan omvatten 20 aangekondigde en onaangekondigde bezoeken aan o.a. politiebureaus en de grensovergangen met Bosnië-Herzegovina, Montenegro en Servië, evenals aan opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming, om de behandeling van illegale migranten en verzoekers om internationale bescherming door de politie te monitoren. We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies.

We willen in dit verband echter benadrukken dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij zich niet goed voelt en koorts en hoofdpijn heeft. Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, p. 94). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang

tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten.

(..)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2.1. Eerste middel

A) Schending van artikel 3 EVRM, iuncto schending van artikel 2, 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Aan verzoeker werd de beslissing betekend: beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Eerstens wenst verzoeker te benadrukken dat hij uitdrukkelijk tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zich verzet heeft tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er slecht behandeld

werd en niet goed opgevangen werd. Hij gaf aan dat de omstandigheden er slecht waren en dat er weinig eten was.

De Dienst Vreemdelingenzaken antwoordt hierop: "Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er slecht behandeld werd. hij verklaarde dat hij er niet goed opgevangen werd, dat de omstandigheden er slecht waren en dat er weinig eten was. We dienen echter op te merken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaring van de betrokkene. We benadrukken ook dat betrokkene de omstandigheden niet verder staaft en dathij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat inden de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaald te halen bij de bevoegde instanties."

Verzoeker wenst hier evenwel te repliceren, door te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende de medewerkingsplicht die op asielinstanties rust zoals in de zaak *M. M. v. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland and Attorney General*: "Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. (HvJ, M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland and Attorney General, C-277/11, 22 november 2012, §66).

De Belgische asielautoriteiten hebben de plicht om bij de Kroatische autoriteiten navraag te doen over de omstandigheden van verzoekers verblijf in Kroatië en eventuele documenten op te vragen van de Kroatische autoriteiten over de manier waarop verzoeker door de Kroatische autoriteiten behandeld werd. Terwijl de Belgische asielautoriteiten eenvoudig navraag hierover konden doen bij de Kroatische autoriteiten, hebben de Belgische asielautoriteiten nagelaten hierover navraag te doen, minstens blijkt hier niets over in de bestreden beslissing.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt (zie: <https://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/switzerland-suspension-dublin-transfer-croatia-due-summary-returns-border-bosnia-herzegovina>), blijkt dat de Zwitserse autoriteiten de overdracht naar Kroatië hebben opgeschort.

On 12 July 2019, the Federal Administrative Court of Switzerland ruled to suspend the transfer of an asylum applicant to Croatia under the Dublin Regulation 604/2013 (the Dublin Regulation) due to the current situation of summary returns at the Croatian border with BosniaHerzegovina (E-3078/2019, 12 July 2019).

The applicant, a Syrian national, arrived in Switzerland in March 2019. A EURODAC hit indicated that the applicant was previously registered in Croatia. A take back request was submitted to the Croatian Dublin Unit pursuant to Article 13 of the Dublin Regulation. The applicant appealed the decision on the grounds that Croatia was not a safe country. He stated that he had been returned from the Croatian border 18 times and was imprisoned and abused by Croatian border police. He also submitted that he continues to suffer physically and mentally from his experiences in Croatia.

The Court acknowledged the increasing number of reports concerning the denial of access to the asylum procedures by Croatian authorities and the return of large numbers of asylum seekers to the border with Bosnia-Herzegovina, where they are forced to leave the country.

These reports included, inter alia, a report from the Special Rapporteur of the Committee on Migration, Refugees and Displaced Persons of the Council of Europe and the related draft resolution of the Committee.

The Court held that the State Secretariat for Migration (SEM) failed to sufficiently assess the submissions of the applicant, both with regard to the systemic deficiencies in the asylum system in Croatia as well as the applicant's own experiences and current health. It held that the lower court also failed to examine the risk of chain refoulement from Croatia and whether the alleged ill-treatment by the Croatian authorities could have reached the threshold of a possible violation of fundamental rights protected by Article 3 of the European Convention of Human Rights (ECHR).

Recognising that the right to be heard correlates with the duty of the authorities to actually hear the submissions and to take them appropriately into account, the Court ruled that the SEM must re-examine the case and ordered the suspension of the Dublin transfer.

(vrije vertaling:

Op 12 juli 2019 heeft de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland geoordeeld dat de overdracht van een asielzoeker naar Kroatië op grond van de Dublinverordening 604/2013 (de Dublinverordening) moet worden opgeschort vanwege de huidige situatie van standrechtelijke terugkeer aan de Kroatische grens met Bosnië-Herzegovina (E-3078/2019, 12 juli 2019).

De verzoeker, een Syrisch staatsburger, arriveerde in maart 2019 in Zwitserland. Een EUODAC-treffer gaf aan dat de verzoeker eerder in Kroatië was geregistreerd. Er is een terugnameverzoek ingediend bij de Kroatische Dublinseenheid overeenkomstig artikel 13 van de Dublinverordening. De aanvrager ging tegen de beslissing in beroep omdat Kroatië geen veilig land was. Hij verklaarde dat hij achttien keer van de Kroatische grens was teruggekeerd en door de Kroatische grenspolitie gevangen was genomen en mishandeld. Hij beweerde ook dat hij lichamelijk en geestelijk blijft lijden onder zijn ervaringen in Kroatië. Het Hof erkende het toenemende aantal berichten over de weigering van toegang tot de asielprocedures door de Kroatische autoriteiten en de terugkeer van grote aantallen asielzoekers naar de grens met Bosnië-Herzegovina, waar ze gedwongen worden het land te verlaten. Deze rapporten omvatten onder meer een rapport van de speciale rapporteur van de Commissie Migratie, Vluchtelingen en Ontheemden van de Raad van Europa en de daarmee verband houdende ontwerp-resolutie van de Commissie.

Het Hof oordeelde dat het Staatssecretariaat voor Migratie (SEM) de argumenten van de verzoeker onvoldoende heeft beoordeeld, zowel met betrekking tot de systemische tekortkomingen in het asielsysteem in Kroatië als de eigen ervaringen en huidige gezondheid van de verzoeker. Het oordeelde dat de lagere rechtbank ook had nagelaten het risico van ketenrefoulement vanuit Kroatië te onderzoeken en of de vermeende mishandeling door de Kroatische autoriteiten de drempel had kunnen bereiken van een mogelijke schending van de fundamentele rechten die worden beschermd door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Mens. Rechten (EVRM).

Erkennend dat het recht om te worden gehoord samenhangt met de plicht van de autoriteiten om de opmerkingen daadwerkelijk te horen en er op passende wijze rekening mee te houden, oordeelde het Hof dat de SEM de zaak opnieuw moest onderzoeken en beval het de opschorting van de Dublin-overdracht. Het feit dat de Kroatische autoriteiten manifest en massaal pushbacks uitvoeren, houdt uiteraard ook risico's in bij de terugkeer van verzoeker naar Kroatië.

Ook in een ander artikel (zie: <https://ecre.org/croatia-new-report-on-torture-of-asylum-seekers-by-authorities/>) wordt de mishandeling van de verzoekers om internationale bescherming door de Kroatische autoriteiten beschreven:

The 'New Yearly Report on Torture of Asylum Seekers by Croatian Authorities at the EU External Borders' from the Border Violence Monitoring Network (BVMN) reveals a pattern of systematic violence, inhumane and degrading treatment of asylum seekers in Croatia.

A total of 311 reports of pushbacks by Croatian authorities were added to the BVMN database during the course of 2019 of which 244 involved at least one and often multiple types of violence against asylum. The report identifies six main patterns of abuse and misconduct including: excessive and disproportionate force, use of electric discharge weapons (EDWs), forcing to undress, threats or excessive force with firearms, inhumane treatment inside police vehicles and detention with no basic facilities.

The substantial case evidence involves attack by police dogs, kicks and beatings with batons and attacks with electric discharge weapons, and police officers destroying or stealing the basic properties of asylum seekers. Further, the abuse include forced undressing and humiliation including of children, discharging firearms near adults and children and mock executions as well as teargas fired at people stuck in windowless police vans, and hour long detention of asylum seekers in unsanitary conditions denied food, water and access to toilets.

Given the pattern of torture and cruel, inhumane and degrading treatment the report concludes that Croatia is failing its responsibilities under domestic and international law: "including the European Convention on Human Rights as well as the Croatian Constitution".

(vrije vertaling: Het 'Nieuwe Jaarrapport over Marteling van Asielzoekers door Kroatische Autoriteiten aan de EU-buitengrenzen' van het Border Violence Monitoring Network (BVMN) onthult een patroon van systematisch geweld en inhumane en vernederende behandeling van asielzoekers in Kroatië.

In de loop van 2019 zijn in totaal 311 meldingen van pushbacks door de Kroatische autoriteiten aan de BVMN-database toegevoegd, waarvan er 244 betrekking hadden op ten minste één en vaak meerdere vormen van geweld tegen asielzoekers. Het rapport identificeert zes hoofdpatronen van misbruik en wangedrag, waaronder: buitensporig en onevenredig geweld, gebruik van elektrische ontladingswapens (EDW's), dwang om zich uit te kleden, bedreigingen of buitensporig geweld met vuurwapens, onmenselijke behandeling in politievoertuigen en detentie zonder basisvoorzieningen.

Het substantiële bewijsmateriaal omvat aanvallen door politiehonden, trappen en slagen met knuppels en aanvallen met elektrische ontladingswapens, en politieagenten die de basiseigendommen van asielzoekers vernielen of stelen. Verder omvat het misbruik onder meer het gedwongen uitkleden en vernederen van onder meer kinderen, het afvuren van vuurwapens in de buurt van volwassenen en kinderen en schijnexecuties, evenals traangas dat wordt afgevuurd op mensen die vastzitten in raamloze politiebusjes, en de urenlange detentie van asielzoekers in onhygiënische omstandigheden waarbij hen voedsel, water en voedsel wordt onzegd. toegang tot toiletten.

Gezien het patroon van marteling en wrede, onmenselijke en ontfermende behandeling concludeert het rapport dat Kroatië zijn verantwoordelijkheden op grond van het nationale en internationale recht niet nakomt: “inclusief het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Kroatische grondwet”.) De bestreden beslissing schendt aldus artikel 3 EVRM iuncto artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij die aan de Kroatische autoriteiten toekomt nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 13 juni 2023 werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming, de Kroatische instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoekende partij niet bewees dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door haar tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.5. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening dat verzoekende partij eveneens geschonden acht en dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Kroatië. Zij heeft zich hierbij gesteund op de verschillende rapporten, jaarverslagen en mededelingen die zijn opgesomd in de bestreden beslissing en heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoekende partij. Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is zij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoekende partij aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om deze conclusie met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het loutere feit dat zij aangeeft het niet eens te zijn met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

2.9. Waar verzoekende partij haar verklaringen herhaalt over de behandeling die zij in Kroatië zou hebben ondergaan blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekende partij dat zij in Kroatië slecht behandeld en niet goed opgevangen werd, dat de omstandigheden er slecht waren en dat er weinig eten was. Zo motiveert de verwerende partij dat het enkel om mondelinge verklaringen gaat van verzoekende partij en dat zij deze verklaringen niet verder staafde en geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder benadrukte de verwerende partij dat indien verzoekende partij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld zij daartegen klacht kon indienen bij de Kroatische autoriteiten. Uit niks blijkt immers dat zij niet in de mogelijkheid was om verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Verzoekende partij toont met haar betoog dat verwerende partij maar informatie had moeten inwinnen bij de Kroatische autoriteiten over haar wedervaren aldaar, op het eerste gezicht geenszins aan dat voormelde motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Immers blijkt dat de vraag of zij redenen heeft waarom zij zich verzet tegen een overdracht naar Kroatië een open vraag betreft waarop zij vrij kon antwoorden en aldus in staat werd gesteld om meer gedetailleerde verklaringen af te leggen over de slechte behandeling waaraan zij naar eigen zeggen werd onderworpen. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in aan te tonen dat, rekening houdende met de feitelijke gegevens, met name dat zij het houdt op summiere mondelinge verklaringen over de ondergane slechte behandeling en dat, gelet op het feit dat zij niet betwist dat, zo zij dergelijke behandeling heeft ondergaan, zij niet verhinderd was klacht in te dienen, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststelling is gekomen. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-277/11 dat geen betrekking heeft op de Dublin III-reglementering en naar algemene bronnen niet aannemelijk dat zij persoonlijk in Kroatië een behandeling heeft ondergaan die strijdig is met

artikel 3 EVRM of dat zij – zo zij onheus behandeld werd – daartegen geen klacht kon indienen. Zoals immers ook volgt uit het arrest van het EHRM van 10 september 2020, *B.G. e.a. tegen Frankrijk* is het aan de vreemdeling om voldoende specifieke informatie te verstrekken over haar wedervaren in Kroatië (cfr. punten 87 en 89). Dit alles nog naast de vaststelling dat verzoekende partij ook haar belang niet aantoonde wat betreft dit punt van kritiek gelet op de bespreking lager.

2.10. Waar de verzoekende partij verwijst naar informatie uit 2019 waaruit blijkt dat Zwitserland Dublintransfers naar Kroatië opschortte omwille van weigering van toegang tot de asielprocedure en pushbacks en ook in een ander rapport sprake is van pushbacks met geweld in 2019 wijst de Raad er verder op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd over de pushbacks. In de bestreden beslissing wordt erkend dat bezorgdheid wordt geuit over pushbacks. Wat betreft deze elementen en de meldingen van verscheidene incidenten betreffende geweld aan de grensovergangen wijst de verwerende partij er in essentie op dat de Kroatische autoriteiten instemden met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. In juli 2022 werd een eerste jaarverslag uitgebracht waaruit blijkt dat bepaalde aspecten nog voor verbetering vatbaar zijn maar dat in de politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld. Eveneens werden geen gevallen van onrechtmatige teruggedrijving of gevallen in strijd met het verbod op collectieve uitzetting vastgesteld. Verder heeft de verwerende partij gewezen op de bevestiging van 3 november 2022 van het Kroatische Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Tenslotte oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij zich niet in dezelfde situatie bevindt als vreemdelingen die voorwerp zijn van pushbacks en teruggedrijving nu zij als Dublin-terugkeerder aan Kroatië wordt overgedragen nadat de Kroatische autoriteiten daartoe hun toestemming verleenden. Zij zal naar Kroatië terugkeren in hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Verzoekende partij verwijst dan wel naar rechtspraak van een Zwitsers Hof in 2019, maar zij gaat met haar betoog niet alleen voorbij aan voormelde in de bestreden beslissing vastgestelde evolutie die dateert van na 2019, tevens gaat zij er ook geheel aan voorbij dat in de zaak die bij het Zwitsers Hof aan de orde was geen individuele garanties werden gegeven met betrekking tot de bejegening van de betrokken Dublinterugkeerder. In de onderhavige zaak hebben de Kroatische autoriteiten niet alleen hun akkoord gegeven inzake de overdracht van verzoekende partij maar blijkt uit het bericht van de Kroatische instanties van 7 augustus 2023 dat zich in het administratief dossier bevindt en waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing dat zij specifiek wat verzoekende partij betreft aan de verwerende partij de garantie hebben gegeven dat zij toegang zal krijgen tot de procedure inzake internationale bescherming en daarbij zal worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van haar noden. Ook wordt nog gesteld dat het non-refoulementbeginsel wordt geëerbiedigd en dat verzoekende partij niet zal worden overgedragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan. Er wordt dus wel degelijk gegarandeerd dat verzoekende partij niet verstoken zal blijven van de rechten waarop zij als Dublinterugkeerder in wiens hoofde de Kroatische autoriteiten nog moeten vaststellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming, aanspraak kan maken, en verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar een ander licht op werpen. In die optiek valt verder ook niet in te zien welk belang zij heeft bij haar argumentatie inzake de beoordeling van haar verklaringen over de slechte behandeling in Kroatië, dit nog daargelaten de vaststelling dat ook geen concrete argumenten worden bijgebracht die de vaststellingen van de verwerende partij, op grond van de informatie uit het AIDA-rapport, over de verbetering van de levensomstandigheden in de opvangcentra als niet adequaat of niet afdoende zouden kunnen laten doorgaan.

Gelet op al deze elementen blijkt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt of daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER